

Життя після виходу на свободу (ВІДЕО)

У зв'язку з масовим звільненням ув'язнених, українські місця позбавлення волі невдовзі залишатимуть більш ніж 40 тисяч осіб за рік. Більшість звільнених не мають сімей, домівки, роботи. Соціальне оточення, відсутність можливості заробляти чесною працею спонукає людей повертатись за ґрати, де хоча б є дах над головою та регулярне харчування.

Валентин Зайцев – засновник реабілітаційного центру: “Люди, которые выходят, у многих нет где жить, во что одеться, нужно пройти адаптацию, привыкнуть к свободе, к обществу, духовно, встать на ноги. Им нужно обеспечивать самих себя, не быть иждивенцами”.

Валентин Зайцев і Олександр Головатий, які більше 10 років провели в місцях позбавлення волі, вирішили на власному прикладі показати колишнім в'язням, що можна розірвати замкнене коло шкідливих звичок і криміналу. Олександр у юності проживав у селищі Засілля Миколаївської області. Через алкогольну залежність батьків зв'язався з наркотиками, алкоголем, за пограбування потрапив до в'язниці. Подібна доля спіткала і Валентина. Його виховувала бабуся, адже батьки регулярно перебували в місцях позбавлення волі. Хлопець шукав розради від прикрої реальності в алкоголі та розбійницькій компанії. У в'язниці вони почали відвідувати зібрання, які проводили волонтери капеланського служіння Адвентистської церкви. Уже 15 років як обидва чоловіки є порядними громадянами, створити свої сім'ї. У Валентина троє дітей, в Олександра двоє. Чоловіки заробляють будівництвом і своє покликання бачать у створенні реабілітаційного центру для колишніх в'язнів.

Валентин Зайцев – засновник реабілітаційного центру: “Я первый раз в тюрьму сел, когда мне было 16 лет. В 22 года у меня уже

было четыре судимости. И последний раз я сел, когда мне было 22. В то время, когда я там сидел, я задумался, что вроде бы мне 22 года, столько лет отсидел. Нет ни семьи, ни папы, ни мамы, ни родины, негде жить. У меня было два варианта: или жить как жить, и умереть без целей, мечтаний. Или же мне нужно что-то кардинально менять. И когда я находился в колонии, к нам приезжали верующие. Они рассказывали о Христе. И когда я [это] услышал, Бог меня сразу коснулся”.

Олександр Головатий – засновник реабілітаційного центру: “Это такой долгий путь! Я в своей жизни, будем говорить так, столкнулся с такой же проблемой, с которой сталкиваются сегодня ребята. Я вырос в этом поселке, здесь начал употреблять наркотики, не один раз уже сидел в тюрьме. Когда в жизни наступила стабильность, то есть хотелось что-то сделать для Бога, для людей, которые сегодня находятся в этих условиях”.

Саме тому Валентин і Олександр займаються відкриттям реабілітаційного центру в селищі Засілля, звідки почалася сумна біографія одного з них. Наразі в приміщенні майбутнього реабцентру проживають двоє чоловіків, які пройшли складний шлях і вдячні за можливість змінити своє життя.

Сергій Добровольський – учасник реабілітаційної програми: “Когда они встречают какую-то поддержку со стороны, то и они сами начинают меняться. Появляется чувство, что они кому-то нужны”.

В’ячеслав Микитюк – учасник реабілітаційної програми: “Это совсем другой мир. Здесь нет колючей проволоки, стен, здесь воля, природа, земля. Можно заниматься [тем], к чему лежит сердце. Поэтому это очень здорово”.

**Софія Свешнікова, Андрій Баніт, Світлана Павлюк, Миколаївщина,
“Вісті Надії”**